

O najważniejszej z pielgrzymek - o podróży do Ziemi Świętej

Ziemia Święta to wyjątkowy zakątek świata. Wizyta w niej porusza najgłębsze zakamarki ludzkiej duchowości. Jest podróżowaniem śladami Chrystusa, a także Abrahama i króla Dawida, znanych nam z dzieciństwa.

Podróż do Ziemi Świętej Biblijnym Szlakiem jest z pewnością marzeniem każdego chrześcijanina. To królowa światowych pielgrzymek uważana za Piątą Ewangelię. Pozwala przemierzać własnymi stopami drogi, dotykając osobiście śladów Chrystusa.

Pielgrzymowanie do Ziemi Świętej rozpoczęło się, gdy cesarz Konstantyn w 325 roku oficjalnie uznał religię chrześcijańską i z całego świata zaczęli przybywać tam pielgrzymi.

Przybyliśmy także my – z parafii św. Marcina w Radziechowach. Nasza 11-dniowa pielgrzymka miała wyjątkową duchową oprawę. Razem z nami do Ziemi Świętej udał się ordynariusz diecezji bielsko-żywieckiej, Jego Eksceleńcja Ksiądz Biskup Roman Pindel oraz Sekretarz Biskupa, Ksiądz Piotr Góra, a także proboszcz parafii w Radziechowach, Ksiądz Dziekan Piotr Pokojnikow, Ksiądz Dyrektor Marcin Suchanek, Ksiądz Marcin Samek, a naszym przewodnikiem po Ziemi Świętej był, pochodzący z Radziechów Ksiądz Tomasz Paślawski, który aktualnie odbywa studia doktoranckie w Jerozolimie. Pielgrzymkę rozpoczęliśmy 15 lutego o godz. 04:30 przejazdem autokarowym do Krakowa, na lotnisko im. Jana Pawła II i w tamtejszej kaplicy uczestniczyliśmy w mszy św., której przewodniczył ks. Biskup Roman. Podczas kazania skierował do nas takie słowa:

Lecimy do Ziemi Zbawiciela. Czego tam będziemy szukać? Śladów Jezusa i Świętej Rodziny i po nich chodzić. Będziemy się uczyć Ewangelii Jezusowego nauczania. Izrael został zbudowany na Biblii i na Ziemi Świętej, którą Pan dał ludowi.

Następnie liniami izraelskimi odbyliśmy lot do Tel-Awivu, skąd autokarem udaliśmy się na północ Izraela do hotelu w Tyberiadzie, aby zakwaterować się na cztery nocegi. Tyberiada powstała w latach 18-22 naszej ery. Założył ją Herod Antypas i nadał jej taką nazwę na cześć cesarza Tyberiusza.

Ze względu na bogaty program, artykuł o pielgrzymce będzie w dwóch częściach. Część pierwsza przedstawia nasze pielgrzymowanie do najbardziej znanych i najważniejszych miejsc związanych z życiem Jezusa i Świętej Rodziny i apostołów. W drugiej części znajdują się opisy innych biblijnych miejsc, jak również urzekające zakątki historyczne i geograficzne, które zwiedziliśmy.

Kolejność miejsc przedstawionych w tej części artykułu jest zgodna z etapami życia Jezusa od Zwiastowania, po śmierć i Zmartwychwstanie, natomiast program naszego zwiedzania ze względów organizacyjnych – odległości między miejscowościami, miał inny przebieg.

Na rozpoczęcie naszej pielgrzymki, ksiądz Tomasz opowiedział nam historię Izraela, która jest długa, trudna, ale niezwykle ciekawa. Warto przytoczyć najważniejsze jej wydarzenia.

Początek Izraela sięga czasów Abrahama, 18-17 wiek przed Chrystusem. Później są czasy patriarchów – Izaaka, Jakuba i jego dwunastu synów, ich wędrówki za chlebem do Egiptu, gdzie stali się niewolnikami, Józef, który uratował Ziemię Świętą od upadku i Mojżesz, który wyprowadził Izraelitów do Ziemi Obiecanej. Potem pojawia się pierwszy król Izraela Saul, próbujący jednoczyć lud izraelski, a jego następca król Dawid, około X wieku przed Chrystusem zaczyna tworzyć państwo izraelskie.

W czasach Chrystusa Izrael był okupowany przez Rzymian, a w jego dalszej historii były trudne okresy, najazdy, walki i powstania. W dniu 14maja 1948 roku została ogłoszona deklaracja ONZ i powstało współczesne państwo Izrael, a po roku 1967 ustalono jego obecne granice.

Objawienie Boskiej Potęgi w Wybranej Ziemi rozpoczęło się w miasteczku Nazaret, które wówczas zamieszkiwało około stu osób, a dzisiejsze miasto

liczy 120 tysięcy mieszkańców. Najwięcej chrześcijan w Ziemi Świętej mieszka właśnie tutaj. Są to arabscy chrześcijanie, prawosławni i inne wyznania chrześcijańskie.

Najważniejszy kościół w Nazarecie to Bazylika Zwiastowania, zbudowana przez franciszkanów, którzy do dziś opiekują się obiektami chrześcijańskimi. Wewnątrz Bazyliki są piękne witraże przedstawiające świętą Rodzinę, mozaiki Maryjne z różnych krajów oraz Franciszka z Asyżu. Ciekawy wygląd posiada kopuła, której wnętrze ma kształt lilii. W dolnej części Bazyliki znajduje się grota, stanowiąca miejsce, w którym Archanioł Gabriel ukazał się Maryi, zwiastując, że zostanie Matką Syna Bożego. Do grotki dociera światło przez otwór w sklepieniu kopuły. W grocie istnieje napis: „Tutaj słowo stało się ciałem”.

W Nazarecie zwiedziliśmy również Kościół Świętego Józefa, usytuowany nad Domem Świętej Rodziny, w którym Święta Rodzina mieszkała i wychowywał się Jezus. Kościół jest częścią kompleksu sakralnego klasztoru franciszkanów. W jego podziemiach jest okno z witrażem przedstawiającym zaślubiny Józefa z Maryją.

W czasach Jezusa rola domu ograniczała się do spania i gromadzenia żywności, natomiast codzienne życie toczyło się w grocie. Nazaret to miejscowość zbudowana na grotach, w których właśnie mieszkali ludzie.

Zwiedzanie kościoła ks. Tomasz rozpoczął od przeczytania Ewangelii wg św. Mateusza, a następnie opowiedział o żydowskim sposobie zaślubin, który składał się z dwóch etapów. W pierwszym etapie narzeczeni stawali się małżeństwem, ale przez okres jednego roku nie mieszkali razem. Był to czas, w którym mężczyzna musiał zbudować dom dla przyszłej rodziny. Dopiero po tym okresie mógł zamieszkać z żoną.

Ewangelia s. Mateusza mówi właśnie o czasie, który był pomiędzy pierwszym a drugim etapem zaślubin Maryi z Józefem, czyli wydarzeniu Zwiastowania.

Maryja i Józef w Nazarecie uczą nas zaufania do tego, co Bóg dla nas przygotował – powiedział ks. Tomasz.

Zwiedziliśmy w Nazarecie także cerkiew Archanioła Gabriela. W jej podziemnej krypcie znajduje się źródło Maryi, a na dziedzińcu studnia z wodą zasilana z podziemnego źródła. Do studni tej Maryja przychodziła po wodę.

Nasz dalszy pielgrzymkowy szlak zaprowadził nas do Ein Karem, w którym mieszkał kapłan Zachariasz z żoną Elżbietą – rodzice Jana Chrzciciela (obecnie to dzielnica Jerozolimy). To tam, do „miasta w górach” - bo tak wspominał jest Ein Karem w Biblii, udała się Maryja, aby odwiedzić swoją krewną Elżbietę, która spodziewała się dziecka.

To święte miejsce upamiętnia Kościół Nawiedzenia Świętej Elżbiety. Sanktuarium św. Elżbiety ma dwa poziomy. Główny, dedykowany jest Najświętszej Maryi Pannie. Na ścianach namalowano pięć najważniejszych scen z życia Maryi oraz umieszczono teksty dwóch hymnów: Magnificat – od Maryi, oraz Benedictus od Zachariasza, jako wdzięczność za ojcostwo. Ksiądz Tomasz proponuje, abyśmy często robili rachunek sumienia – analiza dobra i zła. Będzie to hymn dziękczynienia wobec tych, których Bóg stawia na ścieżkach naszego życia. Ein Karem to miejsce, w którym urodził się i dorastał Jan Chrzciciel. Zwiedziliśmy tam także Sanktuarium Narodzenia Jana Chrzciciela.

Jednym z najświętszych miejsc chrześcijańskich na świecie jest miasto Betlejem, położone na południe od Jerozolimy. To miasto różnorodnych kultur. Zamieszkaliśmy w hotelu prowadzonym przez franciszkanów obok Bazyliki Narodzenia Pańskiego, która upamiętnia miejsce Narodzenia Jezusa. Świątynię wybudowano na Grocie Narodzenia z inicjatywy cesarza Konstantyna w IV wieku, czyli ma 1.600 lat i do dzisiaj przetrwała w niezmiennym stanie. To jedyny kościół w Izraelu, który ocalał z czasów bizantyjskich, gdy wszystkie inne świątynie chrześcijańskie zostały tam zniszczone.

Dlaczego kościół przetrwał? Możliwe, że dlatego, iż na jego ścianach znajdowały się mozaiki z postaciami mędrców perskich, a także dlatego, że muzułmanie stworzyli sobie w nim miejsce swojej modlitwy – powiedział ksiądz Tomasz.

Kościół jest wspólnie zarządzany przez franciszkanów oraz armeńskich i greckich prawosławnych. Relacje między religiami reguluje Status quo, dzięki czemu trzy wyznania dogadują się między sobą. Sytuacja wygląda podobnie w Bazylice Zmartwychstania oraz w Kościele Matki Bożej w Dolinie Cedronu, na terenie Jerozolimy.

Wewnątrz Bazyliki znajdują się 44 kolumny mające ponad pięć metrów wysokości, a drewniana posadzka kryje w sobie pozostałości kościoła z IV wieku.

Pod głównym ołtarzem Bazyliki znajduje się Grota Narodzenia, do której wejście otwarli kiedyś krzyżowcy. W Grocie są dwa ważne miejsca. Miejsce Narodzenia Jezusa oznaczone gwiazdą oraz miejsce żłóbka Pana Jezusa. Pielgrzymi podchodzą pojedynczo i składają hołd Jezusowi. Do Groty prowadzi bardzo ciasne wejście, przed którym należy ustawić się w kolejce.

Franciszkanie opiekują się kościołem św. Katarzyny Aleksandryjskiej, będącej częścią Kościoła Narodzenia. Z tego miejsca telewizja transmituje każdego roku na cały świat Pasterkę Bożonarodzeniową. W prawej części tego kościoła znajduje się ołtarz Maryjny z Dzieciątkiem, za szybą. Po pasterce Dzieciątko przenoszone jest uroczyście do Groty Narodzenia.

W 1217 roku przybył do Betlejem św. Franciszek i prosił, aby franciszkanie mogli przybyć do Ziemi Świętej i wyprosić opiekę nad Bazyliką Narodzenia oraz Zmartwychstania. Bazylika przetrwała II inwazję muzułmańską i trzęsienie ziemi w 1927 roku.

Nieopodal Groty Narodzenia znajduje się Grota Mleczna, wykonana z białego kamienia. Miało tam miejsce pewne wydarzenie przed udaniem się Świętej Rodziny do Egiptu. Podczas, gdy Maryja w pośpiechu karmiła Dzieciątka kilka kropel pokarmu upadło na skałę zmieniając na biało jej zabarwienie.

Wydarzenie to upamiętniają popularne relikwie, mające postać sproszkowanych fragmentów skały, dostępne w sprzedaży.

Grota jest poświęcona tajemnicy macierzyństwa Maryi – znajduje się w niej obraz Matki Boskiej Karmiącej.

Sanktuarium Groty Mlecznej stało się miejscem modlitwy szczególnie dla małżeństw nie mogących doczekać się potomstwa. Tradycja ta jest praktykowana do dziś. Wiele osób otrzymało dar potomstwa. Miejsce to jest pierwszym w Ziemi Świętej, gdzie rozpoczęła się 24-godzinna adoracja Najświętszego Sakramentu podejmowana przez siostry.

W naszej dalszej wędrówce podążyliśmy nad rzekę Jordan, do Kasser Al Yahud, aby zobaczyć miejsce, gdzie Jezus został ochrzczony przez Jana, którego Bóg powołał, aby: „nawoływał ludzi do chrztu nawrócenia dla odpuszczenia grzechów” (św. Łukasz).

Ksiądz Tomasz omówił trzy ważne elementy związane z chrztem Jezusa: otworzyło się niebo i zstąpił Duch mówiący: „Tyś jest syn mój umiłowany”. Podczas zejścia do wody Chrystus nie wyznał swoich grzechów jak to czynili inni, ponieważ był bez grzechu, ale też dlatego, że wziął na siebie nasze grzechy. Ważny element to symbolika wody. Jest ona symbolem życia, ale także śmierci i złego ducha. Chrzest to wyjście ze śmierci do życia przez Ducha Świętego. Rodzi się wtedy nowy człowiek zdolny do miłości, nawet nieprzyjaciół, to droga do szczęścia wiecznego.

Każdy z nas został tutaj polany wodą z Jordanu dla odnowienia Sakramentu Chrztu Świętego. Obrzędu dokonywał ks. Tomasz, a towarzyszyło nam słoneczne, bezchmurne niebo. Odnowienie Sakramentu Chrztu to przypomnienie nam o niezwykłej godności jaką otrzymaliśmy – powiedział ks. Tomasz.

Jordan to największa i najważniejsza rzeka w Izraelu, stanowiąca od strony wschodniej granicę z Jordanią. Na terytorium dzisiejszej Jordanii są pozostałości kościołów z czasów bizantyjskich, które nawiązują do tajemnicy chrztu Jezusa.

Dalsza pielgrzymkowa droga zaprowadziła nas pod pustynną Górę Kuszenia w pobliżu Jerycha, tę samą górę, na którą znad Jordanu udał się Jezus napełniony po chrzcie Duchem Świętym. Spędził tam 40 dni i 40 nocy, aby pościć i się modlić.

Pod Górą Kuszenia ks. Tomasz przypomniał treść Ewangelii o trzech kuszeniach Jezusa, z których Jezus wyszedł zwycięsko, pokonując szatana.

Czterdzieści to liczba symboliczna – powiedział ks. Tomasz. Pojawia się w Piśmie św. kilka razy. Określa czas potrzebny do przemiany, jaka ma zajść w człowieku. W ten sposób Jezus przygotowywał się do misji, jaka była mu przeznaczona,

Z Góry Kuszenia możemy zaczerpnąć siłę, którą jest Słowo Boże. Ono pomoże nam przeciwstawić się kuszeniu bez „ale”.

Na zboczu Góry Kuszenia znajduje się grota, w której Jezus mógł przebywać przez czas 40-dniowego postu. Na wprost groty prawosławni wybudowali w XVIII wieku monaster, do którego można wjechać wagonikami kolejki linowej.

W naszym pielgrzymowaniu dotarliśmy do Kafarnaum – miasta położonego nad Jeziorem Galilejskim – biblijnym Genenezaret. W czasach Jezusa była to mała rybacka miejscowość, do której Jezus przybył z Nazaretu, mając około 30 lat. Zamieszkał w domu Szymona, którego później nazwał Piotrem i wyznaczył mu pierwszoplanową rolę w apostołowskiej wspólnoty. Uzdroził jego chorą teściową, a także innych chorych.

Na północnym brzegu Jeziora Genenezaret Jezus powołał pierwszych swoich uczniów: Szymona, jego brata Andrzeja, a także Jakuba i Jana.

Franciszkańscy archeolodzy dokonali w Kafarnaum wielkiego odkrycia – odsłonięto synagogę oraz dom Piotra. O prawdziwości tych miejsc świadczą znalezione inskrypcje. Było to największe odkrycie archeologiczne w XX wieku.

W latach 90-tych zbudowano nowy kościół. Ta ciekawa budowla chroni odkryte struktury, a jednocześnie zapewnia ich widoczność.

W kościele uczestniczyliśmy w mszy świętej, której przewodniczył ks. Biskup Roman, a ks. Tomasz skierował do nas słowa:

W Ewangelii św. Jana, którą usłyszeliśmy dokonuje się specjalny dialog między Jezusem a Piotrem. Tak jak Chrystus pociągnął Piotra, tak również pociąga każdego z nas. Kafarnaum to miejsce, które pokazuje, by swoje życie wypełnić miłością, abyśmy byli zdolni do takiej miłości, o jakiej pisze św. Paweł w liście do Koryntian.

Kolejne pielgrzymkowe miejsce to Kana Galilejska. Tutaj Jezus dokonał publicznie pierwszego cudu, przemieniając wodę w wino podczas wesela, na które został zaproszony ze swoją Matką i apostołami.

Wydarzenie cudu weselnego w Kanie upamiętniając dwa kościoły: Franciszkański i grecki kościół prawosławny. Kościół franciszkański, tzw. Kościół Wesela w Kanie posiada jedną wąską podłużną nawę. Nad głównym ołtarzem znajduje się obraz z biblijną sceną wesela w Kanie.

Uczestniczyliśmy tutaj w Eucharystii, której przewodniczył ksiądz Biskup Roman. Tradycją podczas pielgrzymkowych mszy św. w Kościele Franciszkańskim jest odnawianie przysięgi małżeńskiej przez małżonków obecnych na Eucharystii. W naszej grupie pielgrzymkowej również miało to miejsce.

Jedenaście par małżeńskich odnowiło tam swoją małżeńską przysięgę – każda para indywidualnie. Ceremoniał prowadził ks. Tomasz.

Zawędrowaliśmy także na wzgórze położone na północnym brzegu Jeziora Galilejskiego w okolicach Kafarnaum, gdzie Jezus zabrał swoich uczniów, aby mówić do zgromadzonych tłumów. Tam, na tzw. Górze Błogosławieństw Jezus wygłosił słynne „Kazanie na Górze”, którego treścią stało się Ośmiem Błogosławieństw.

To tekst programowy Królestwa Niebieskiego – powiedział ks. Tomasz.

W 1937 roku powstało na Górze współczesne Sanktuarium na planie ośmiokąta, projektu słynnego architekta Antonio Barluzzi. To bardzo piękny Kościół Błogosławieństw z ośmioma witrażami, na których wypisano teksty błogosławieństw. Kopuła kościoła pokryta jest złotem – to symbol Królestwa Niebieskiego podkreślił Barluzzi. W centralnym miejscu znajduje się tabernakulum – miejsce na Eucharystię, przez którą dąży się do Królestwa Niebieskiego – mówił ks. Tomasz. Sanktuarium jest otoczone pięknym ogrodem – to zewnętrzne dopełnienie wnętrza. Kościołem opiekują się siostry franciszkanki Niepokalanego Serca Maryi.

Ksiądz Tomasz przeczytał fragment Ewangelii św. Mateusza, mówiący o wydarzeniu na górze, które jest zaproszeniem przez Boga, abyśmy tu na ziemi, idąc drogą Ośmiu Błogosławieństw zapragnęli Królestwa Niebieskiego.

Sanktuarium na Górze pokazuje nam, że Pan Bóg pragnie człowieka szczęśliwego. Czy my tego chcemy? – pytał ks. Tomasz.

W Sanktuarium złożył wizytę papież Paweł VI w 1964 roku, który jako pierwszy z papieży przybył do Ziemi Świętej. W 2000 roku był tam papież Jan Paweł II. Na mszy św. zgromadziło się wówczas sto tysięcy ludzi – było to wielkie zgromadzenie chrześcijan.

Po sześciu dniach Jezus bierze Piotra, Jakuba i jego brata Jana i prowadzi ich na wysoką ustronną górę. I na ich oczach zmienił się jego wygląd.

Te słowa z Ewangelii św. Mateusza, które przeczytał ks. Tomasz na pięknej Górze Tabor, położonej na wschodnim krańcu Doliny Jezreel, gdzie przybyliśmy. Miało tam miejsce Przemienienie Pańskie, Jezus na oczach apostołów rozmawiał z Mojżeszem i Eliaszem.

Na szczyt Góry Tabor prowadzą ostre serpentyny, po których jechaliśmy miejscowymi busami, podziwiając roztaczające się wokół piękne widoki (w drodze powrotnej, gdyż pod Górę była mgła).

W XI wieku na szczycie góry Krzyżowcy zbudowali fortecę, a później benedyktyni wybudowali kościół. W XVIII wieku tereny te odkupili franciszkanie i wybudowali Bazylikę Przemienienia Pańskiego, którą zaprojektował Antonio Barluzzi. W projekcie uwzględnił odniesienia do Ewangelii, czyli trzy ważne miejsca: są to dwie wieże dla Mojżesza i Eliasza oraz Bazylika poświęcona Jezusowi.

Wewnątrz Bazyliki znajdują się mozaiki przedstawiające cztery najważniejsze wydarzenia z życia Jezusa: Narodzenie, Eucharystię, Ukrzyżowanie i Zmartwychwstanie. Wnętrze Bazyliki jest jasne, mimo że znajdują się w niej małe okna.

Ewangeliczną Górę Tabor można powiązać z listem św. Jana oraz 139 Psalmem, które mówią o cudownym stworzeniu człowieka i nazwaniem go dzieckiem Bożym – powiedział ks. Tomasz i dodał:

Lekcja Taboru to arcydzieło stworzenia człowieka. Góra Tabor uczy, że nasze życie jest pięknym, wspaniałym i cudownym istnieniem.

Przemienienie Pańskie na Górze Tabor było ostatnim ważnym wydarzeniem w działalności Jezusa i apostołów przed wielkimi wydarzeniami jakie ich czekały.

Na miejsce śmierci swojego syna Bóg wybrał Jerozolimę. Historia tego miasta sięga 4,500.p.n.e. Dzisiejsze Stare Miasto otoczone jest starożytnymi murami, około 4 km długości z dziesięcioma bramami (jedna z nich Złota Brama jest od XVI wieku nieczynna). Jerozolima to miasto trzech religii. Stanowi początek judaizmu, chrześcijaństwa, a od VII wieku również islamu.

Dla nas chrześcijan Jerozolima to święte miasto, w którym miały miejsce wydarzenia Wielkiego Tygodnia, a także Wniebowstąpienie i Zesłanie Ducha Świętego.

Wydarzenia z Wielkiego Tygodnia Rozpoczął wjazd Jezusa do Jerozolimy. Jezus z miejscowości Beftage na Górze Oliwnej przejechał tryumfalnie wśród tłumów i palm przez Złotą Bramę, w dniu, który dzisiaj obchodzimy jako Niedzielę Palmową.

Po kilku dniach zaprosił swoich uczniów na Wieczerną Pańską, podczas której ustanowił Eucharystię.

Skierował wtedy do nich takie słowa: „Bardzo pragnąłem spożywać razem z wami tę właśnie paschę zanim będę cierpiał” (św. Łukasz).

Obecne pomieszczenie upamiętniające Wieczernik nazywa się „Salą na Górze” i znajduje się na Górze Syjon, na terenie synagogi, która kiedyś była meczetem, a także przez jakiś czas należała do franciszkanów. Dlatego jest to miejsce czci wszystkich religii.

Miejsce Jezusa podczas Wieczerny Pańskiej upamiętnia odłamek skały. W Wieczerniku miało również miejsce Zesłanie Ducha Świętego.

Przed wejściem znajduje się posąg króla Dawida, natomiast wewnątrz synagogi jego grób w postaci kamiennego sarkofagu. W Wieczerniku nie mogą odbywać się liturgie chrześcijańskie. Wyjątkiem była liturgia Eucharystyczna sprawowana przez papieża Jana Pawła II oraz papieża Franciszka podczas ich podróży do Ziemi Świętej. Prywatne modlitwy mogą odbywać się dwa razy w roku, w Wielki Czwartek i uroczystość Zesłania Ducha Świętego.

Nasza grupa pielgrzymkowa uczestniczyła w mszy św. w tzw. Nowym Wieczerniku na Górze Syjon. Była to uroczysta msza święta z niedzielną liturgią, której przewodniczył ks. Biskup Roman, a ks. Tomasz przeczytał Ewangelię wg św. Marka i skierował do nas Słowo Boże:

Eucharystia zawiera w sobie całość Męki i Zmartwychwstania Chrystusa. Jest pokarmem i daje nam siłę, by zdążać do Królestwa Niebieskiego. Daje możliwość uczestniczenia w tym, co dokonał Jezus, który w Eucharystii karmi nas swoją miłością, a my możemy karmić nią innych – powiedział ks. Tomasz.

Po zakończonej mszy św. ks. proboszcz Piotr podziękował Bogu za dar kapłaństwa, a zebranych za modlitwę i wsparcie.

Ks. Biskup także podziękował za modlitwę i prosił, aby się modlić o nowe powołania w radziechowskiej parafii. Pani Ania w imieniu nas pielgrzymów podziękowała kapłanom za ich posługę i złożyła życzenia.

Podążyliśmy później śladami Jezusa na Górę Oliwną, na którą udał się Jezus z apostołami po zakończonej Wieczery Pańskiej, by tam modlić się w blasku księżycowej nocy. Zwiedzaliśmy obiekty sakralne, które upamięniają te święte miejsca. Góra Oliwna to piękne, wznoszące się majestatycznie nad Jerozolimą wzgórze, niezamieszkałe w czasach Jezusa, a dzisiaj ozdobione pięknymi budowlami i atrakcyjnymi domami.

Piękną budowlę stanowi Bazylika Gettsemani, która powstała za czasów cesarza Konstantyna. To tzw. Kościół Wszystkich Narodów, ponieważ wiele krajów miało swój wkład w jego odbudowanie. Znajduje się tutaj polska mozaika z naszym godłem.

Z czasów bizantyjskich pochodzi Sanktuarium Pater Noster (Ojciec nasz). Upamiętnia ono dwa wydarzenia: nauczanie Jezusa oraz Wniebowstąpienie. Pan Jezus uczył modlitwy „Ojciec nasz”. W jakim języku? Aramejski lub hebrajski, ale ostatecznie nie wiadomo. Wokół kościoła na krążankach znajduje się kilkadziesiąt tablic ze słowami modlitwy „Ojciec nasz”, w różnych językach i dialektach świata, również po polsku.

Ojciec nasz to modlitwa, która pokazuje, że jesteśmy dziećmi Bożymi – powiedział ks. Tomasz.

Przy Sanktuarium znajduje się grotta upamięniająca nauczanie Jezusa.

Inny obiekt sakralny na Górze Oliwnej to Sanktuarium Dominus Flevit – Pan Zapłakał, pochodzące z XX wieku. Upamiętnia miejsce, w którym Jezus zapłakał nad Jerozolimą. To proroctwo Jezusa spełniło się w 70 roku. Sanktuarium jest w kształcie spadającej łzy, nie ma w nim ołtarza. Wewnątrz znajduje się witraż przedstawiający upadek Jerozolimy. Odkryto tutaj pozostałości grobowców z I wieku. Ciekawostką botaniczną przy kościele jest drzewo cierniowe.

Zwiedziliśmy też Kościół Grobu Najświętszej Maryi Panny. O tym, że Maryja właśnie tutaj została pochowana opowiada apokryf. Grobowiec z czasem okazał się pusty. Nie było w nim ciała a całość była wypełniona różami.

„Tutaj Słowo stało się Ciałem” – mówi napis w grobie.

Miejscem szczególnie pięknym jest Ogród Oliwny, zwany Ogrójcem lub Gettsemani. Należał do rodziny św. Marka Ewangelisty.

Dzisiejszy ogród to piękne, zachwycające swoją urodą miejsce. Rosną tam urodziwe drzewa oliwne, niektóre ogromnych rozmiarów, pamiętające czasy krzyżowców. Tutaj zapada się w wielką duchowość i zabiera ze sobą głębokie uczucia religijne. Tam bardzo czuje się Jezusa i szuka się Go wokół siebie.

Miejsce, gdzie Jezus modlił się w samotności upamiętnia Grotta Pojmania (Gettsemani). Tutaj przyszedł Judasz i pocałunkiem zdradził Jezusa. Pojmany Jezus był potem wleczony do domu Kajfasza na Górze Syjon, dwukrotnie osądzony i skazany.

Obecnie w miejscu domu Kajfasza znajduje się Kościół św. Piotra „In Gallicantu”. Upamiętnia on miejsce, w którym Piotr gorzko zapłakał po trzykrotnym zaparciu się Chrystusa.

Najniższy poziom tego Sanktuarium to miejsce, w którym Jezus był więziony. Schodzi się tam po wielu kamiennych schodach.

Ostatni etap swojej ziemskiej wędrówki Jezus odbył idąc Drogą Krzyżową, która biegnie przez Stare Miasto i prowadzi do Bazyliki Grobu Świętego. Większość stacji Drogi Krzyżowej usytuowana jest przy wąskich uliczkach Starego Miasta, pełnych gwaru, sklepów i ludzi, co utrudnia pełne skupienia podczas modlitw przy poszczególnych stacjach. Ostatnie pięć stacji znajduje się w Bazylice Grobu Świętego.

To jedna z najważniejszych świątyń chrześcijańskich na świecie, zbudowana w miejscu, gdzie ukrzyżowano Jezusa i gdzie znajdował się Jego Grób.

Szczególnym miejscem jest stacja XII symbolizująca miejsce, gdzie stał krzyż, na którym Jezus umarł. Jest to miejsce ofiary Chrystusa za każdego człowieka. Pielgrzymi rozważają stację w wielkiej ciszy.

Za wejściem do Bazyliki na posadzce umieszczono kamień, na którym po zdjęciu z krzyża położono Ciało Chrystusa i zgodnie z żydowskim zwyczajem namaszczone i owinięto lnianym całunem. To tzw. Płyta Namaszczenia – XIII stacja Drogi Krzyżowej.

W środkowej części Bazyliki znajduje się Grób Święty. Stanowi go pokryta marmurem Skała, na której spoczywało Ciało Chrystusa od piątkowego wieczoru do niedzielnego poranka. Do Grobu Świętego wchodzi się bardzo ciasnym i niskim wejściem z przedsionka zwanego Kaplicą Anioła, nazwaną tak na cześć spotkania Marii Magdaleny z Aniołem w pustym grobie. To XIV stacja Drogi Krzyżowej.

Z tego miejsca Jezus Zmartwychwstał, a po 40 dniach na Górze Oliwnej na oczach apostołów wstąpił do nieba.

Naszym Księżom dane było sprawować Eucharystię w Grobie Świętym, a nam pielgrzymom w niej uczestniczyć, gromadząc się w Kaplicy Anioła (msze św. - były sprawowane w dwóch oddzielnych grupach we wczesnych godzinach rannych). Podczas mszy świętej mogliśmy pojedynczo wchodzić do

Grobu, aby chwilę się pomodlić.

Po zakończonej mszy świętej mieliśmy czas dla siebie i mogliśmy ustawić się w kolejce do XII stacji Drogi Krzyżowej na osobistą modlitwę.

Duchowe przeżycia towarzyszące pielgrzymowi w tych miejscach pozostają najgłębiej w sercu i duchowości.

Przedstawione w tej części artykułu miejsca związane są z najważniejszymi wydarzeniami z życia Jezusa. I choć nie jest to koniec opisu naszej pielgrzymki, to myślę, że warto w tym miejscu przytoczyć słowa ks. Tomasza, który na zakończenie naszej pielgrzymki powiedział do nas:

Niech Ziemia Święta będzie w was żywa i nie będzie tylko oglądaniem kamieni, niech pomiędzy tymi kamieniami będzie żywe spotkanie z Chrystusem, by wracać do tego, co przeżyliśmy.

Z pewnością wielu z nas w swoim życiu zastanawiało się na tym, dlaczego Bóg wybrał te miejsca, ten rejon świata, by właśnie tam objawić swoją Boską Potęgę.

Gdy przemierza się drogi tej ziemi i ogląda jej surowy, piękny krajobraz i ze wszech miar niezwykłą Górę Oliwną, a także to najświętsze miasto Jerozolimę i wiele innych urokliwych miejsc, próbuje się zrozumieć zamysły Boga.

Tam świetnie komponuje się Stary i Nowy Testament – Góra Synaj z Górą Błogosławieństw. Tam na Górze Synaj (może kiedyś będzie dane tam być) Mojżesz otrzymał od Boga dwie kamienne tablice z przykazaniami – nakazy i zakazy dane człowiekowi. A po wielu latach Pan Jezus na Górze Błogosławieństw ukazał człowiekowi treści Błogosławieństw, dając mu możliwości miłosiernego działania w swoim życiu.

Ośmielam się też myśleć, że ważne znaczenie ma położenie tej pięknej krainy na styku trzech kontynentów – Europy, Afryki i Azji. Z pewnością wskazuje ono na jedność ludzkiego świata. Pokazuje bowiem, że Bóg umiłował jednakowo wszystkich ludzi i każdy człowiek niezależnie od koloru jest tak samo ważny.

Bezgraniczna miłość Boga do człowieka swoje apogeum osiągnęła na Golgocie, dla której miejsce wybrał Bóg w tej niezwykłej ziemi, którą nazywamy Ziemią Świętą, po której dane nam było pielgrzymować. (O wielu innych miejscach w II części).

Anna Mizera-Radlińska

Dodano: 09-03-2019